Diana Bădica

Enșpe mii de dimineți

Diana Bădica

Enșpe mii de dimineți

Poezie

Casa de Pariuri Literare
2014

seria Poezie | Opera prima

www.cdpl.ro
editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

ISBN ePUB: 978-606-8628-19-6
ISBN Print: 978-606-8628-16-5

editor: un cristian
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

elefant

Diana Maria Bădica s-a născut la 8 august 1985 în Slatina. A absolvit facultățile de Psihologie și Științele educației și Sociologie și Asistență socială din cadrul Universității București. A început masteratul la Sociologie și l-a terminat la Université de Bourgogne. La doctorat a renunțat în ultimul an. Lucrează într-o multinațională și nu o deranjează procedurile. A urmat primul curs de creative writing ținut de Marius Chivu și Florin Iaru (*Revista de povestiri*), iar de poezie și-a amintit la cursurile lui Răzvan Țupa (*AdLitera*). A debutat în volumul colectiv *Moș Crăciun&co*, Editura Art (2012). A publicat în *Observator cultural* și *Dilema veche*. Cel mai mult în viață îi place să citească și să meargă la cinema.

bunicilor mei

1.

copilul spune
0 plus 0 înseamnă
doi de 0,
două baloane
două cercuri goale,
două eclipse,
două nimicuri.

2.

am stat închisă 7 luni
într-un submarin defect.
eu hai, el nein!
dimineața, la prânz și seara
eu hai, el nein!
apoi mi-au scăpat picioarele.
afară era cald, era bine
ei hai, eu nein,
ei hai, eu nein.
toți se-agitau,
mai puțin unul blond
care se-ascundea după cuier
și nu știu cum îl cheamă.

3.

înfășurasem 1 metru jumate de elastic
între patru picioare de scaun.
l-am răsucit, l-am descântat,
un, doi, trei,
bătaie o să iei!
l-am lungit într-o parte,
l-am lungit în alta.
am trecut o coardă
printre lumile lui.
l-am schimonosit,
l-am subțiat.
bunica a zis
că nu-i mai trebuie,
de unde ai trage,
tot atât trăiește.

4.

hambarul are patru pereți din scânduri,
o podea din scânduri mai late
și un tavan din coceni.
bunicul o să doarmă pe scânduri
după ce-și fumează țigara.
tutunul se usucă înșirat pe sfoară
și ocupă zidurile
ca un volan de fustă croșetată.
bunica e mai deșteaptă
pentru că are 7 clase
și doarme în patul din casă.
în hambar e răcoare ca în burta mamei, îmi spune.

5.

să știi că vremea e tot mai nasoală aici,
pâinea și vinul s-au scumpit,
benzina la fel.
am învățat să pun castraveți la murat,
să fac sarmale și mămăligă.
nu mai merg așa încet cum îți amintești,
nici ridicată pe vârfuri
sau cu părul desfăcut.
la lucru port cămașă,
pantaloni negri și eșarfă la gât –
sunt o stewardesă eșuată într-o clădire
din sticlă cu 15 etaje.
n-am făcut nimic interesant în ultimii ani,
e liniștitor pentru mine să nu mă vezi,
mi-e frică de vocea care spune:
ce e al tău e pus deoparte.
dacă m-ai vizita aici,
nu te-ar lăsa să treci de rotativă,
ți-ar cere bagde-ul sau buletinul,
hai s-o ștergem de-aici, femeie,
hai în locul cu verdeață în care stai de atâția ani,
pentru nimeni nu e ceva pus deoparte
în orașul ăsta întortocheat.

6.

țelina tăiată miroase a bunica,
coșnița în care iarna
păstra tămâia.

varul stins miroase a bunicul,
găleata murdară
în care păstra bidineaua.

celelalte obiecte n-au miros.

Definiția 1

viața e o cutie de lapte condensat,
o limbă străină
căreia nu-i înțelegi subtilitățile.
ce-a vrut să spună autorul
nu o să aflăm niciodată.

7.

la mijlocul tău
se adunau cutele
ca hârtia creponată trecută prin ac.
în două, trei locuri
cusătură se dusese dracu –
pe-acolo
cădeau
lumile ecvestre.
(sub fusta ta e
ușa unui cort de război
de unde trag cu ochiul după miezul nopții)
până la glezne ți se întindeau dungile
și culorile, și nasturii, și texturile.
când tu spuneai că ești o femeie simplă,
cu poale lungi până-n pământ
și cu bărbat gelos,
eu nu-ți spuneam că vreau să fiu ca tine.

8.

să spargi toate vasele, paharele și vazele,
să rupi toate cărțile la care ajungi,
să lași robinetul deschis
și să-ți inunzi vecinii plecați în concediu.
să arunci cu ceapă de la geam
în elevii de la nr. 3,
să răstorni gunoiul în casă
și să îi tai hainele mamei.
să scuipi, să înjuri, să îi bați pe cei mici
și să îi sâcâi pe cei mari.
să iei fața de copil ascultător
când pui toată sarea din solniță în mâncare
și faci pipi la trandafirul japonez.
să-ți tai degetele ca să le egalezi
și o ureche ca să dai vina pe un prieten.
să ai mai puțin de 6 ani,
cât să nu fii gardian la Dachau.

9.

tu nu mă cerți niciodată la subiect,
pe limbă îți stau lucruri
pe care le fac alți copii.
ceilalți sunt mereu mai buni decât mine,
au note mai mari
și prieteni mai mulți.
eu le dau maidanezilor din fața blocului
de mâncare
și ajut furnicile să se pregătească de iarnă.
— diana, urcă sus! strigi de la balcon,
iar vocea ta subțire îmi zgârie timpanul
ca atunci când frec spuma de mare de pereții blocului.
înger, îngerașul meu
durează 2 minute
adică 16 scări,
de la parter la etajul 1.

10.

tata cască ochii
în orizont și în apă.
am poftă de pâine cu unt,
ciocolată cu alune
și limonadă cu mentă.
undițele dorm.
el șoptește ceva
despre saramura de pește
ssssssssst! își spune
închizând ochii.
îmi lungesc șuvițele de păr
cum lungește soarele
căile ferate.
număr din zece-n zece,
din sută-n sută,
o să fiu doctor
când o să fiu mare.
dacă peștele trage,
tata nu observă.
la întâlnirea apei cu cerul
a apărut ceva.

11.

el vede lucrurile în alb și negru
pentru că așa erau televizoarele pe vremea lui
bărbații nu mai sunt nici ei ca altădată,
ai face bine să-i testezi înainte, îmi spune,
să îi mint de la prima întâlnire
că am probleme cu inima,
iar selecția să vină natural.
tata nu vede nici un bărbat suficient de bărbat
pentru părul meu natural
și pielea mea prea albă.
eu schimb bărbații ca pe șosete
și înjur când se rup prezervativele.

12.

dormim una cu fața la cealaltă
eu întotdeauna la margine,
ea întotdeauna la perete.
nu-i place la mine că
adorm înaintea ei
și o las să se lupte singură cu monștrii.
îi vede pe la geamuri
sau alungindu-și gurile pe tavan,
o trag de nas, de păr,
de ce apucă,
o gâdilă în talpă.
îmi ia mâna,
și-o pune sub obraz
și cântă:
24 de cărți, 24 de frați,
cum zugravul v-a zugrăvit
și v-a dat gură de ghicit…
ai greșit cântecul, îi spun,
dar ea numără stelele
pe care le știe pe cer.

Definiția 2

tata face pasul mare,
mă întrece când suntem cu picioarele
pe pământ:
al doilea război mondial
îl prezice pe-al treilea,
abel n-a murit,
eva e tot curioasă,
corporațiile o să ne omoare,
consumerismul o să ne mănânce
copiii pe pâine,
planeta o să se ducă dracu,
0 plus 0 înseamnă tot 0.

13.

cineva a pus un pom în mijlocul străzii,
mașinile trăiesc de-a dreapta și de-a stânga pomului.
în cap am o gaură care se închide în mijlocul zilei,
cerul e o monedă de 50 de bani.
casa bunicii are două uși cu ferestre murdare,
una dă spre lume, alta spre animale.

câțiva bărbați s-au adunat într-o seară
și au împărțit lumea înainte și după era lor.

14.

într-o zi mi s-a despicat limba în două –
o parte a căutat piatra și s-a lipit de măsele,
cealaltă și-a văzut de treabă.
a doua zi m-a durut genunchiul,
a treia zi ochiul,
a patra spatele,
a cincea urechea,
a șasea gâtul,
a șaptea coasta.
alo, prietene,
zilele nu seamănă unele cu altele,
nu știai?

15.

îmi plac satele de munte
și fustele înflorate,
vreau să-mi legăn copilul
într-o târnă din lemn de mesteacăn,
să ud legume în grădină
și să strâng frunze cu grebla,
să port cipici, basma și cojoc,
să spun *nimeni nu pleacă de aici*
și nimeni să nu plece.
în libertatea mea
orașul e prins în lanțuri.

16.

am 1000 de pitici pe creier
1000 de pitici
cu nume și prenume.
dimineața o iau la goană
pe sens interzis,
dau din mâini și urlă.
ei sunt
prefăcuții, nemăsurații,
curvarii, prăpăstioșii,
bârfitorii.
leneșii.
bătuții în cap, plângăcioșii,
inegalii,
papagalii,
autiștii, sclavii, revoluționarii.
înainte să mă culc,
mă rog să nu facă pui.

17.

în palma dreaptă am o idee
cu care-mi împletesc părul o dată pe zi.
îmi fac cozi prin care nu trece vântul
și nu bate soarele.
când din trei cozi împletesc o singură funie,
mi se lungesc ochii cât o străduță lăturalnică.
pierd zeci de agrafe în paturile bărbaților
unde jocul e râsul și durerea,
unde fiecare este
omul emisferei stângi
și omul emisferei drepte.
în cealaltă palmă am un neg,
Samson dansează cu altă femeie.

Definiția 3

te rog în trei limbi
să-mi dai trei zile
în care să mă vindec de obsesia cifrei trei,
pentru că atunci când mă privesc cu al treilea ochi,
mă văd copil.

18.

de când te-am cunoscut
îmi simt doar o jumătate de creier,
unde trăiesc lucruri nemaiîntâlnite.
aici crește
un soi de viță de vie
din vinul căreia când beau,
văd cai verzi pe pereți
și cai pitici la semafor.
tot aici
tu gătești pricomigdale
din flori de conopidă
și brânză feta,
iar eu cânt la vioară
cu degetele de la picioare.
în jumătatea cealaltă de creier
trăiesc enșpe mii de dimineți
din care nu înțeleg nimic.

19.

o să te invit odată la mine-acasă
unde n-am niciodată apă
și unde nu aduc pe nimeni.
o să cânt fals
două fire, două paie,
ia ciuleandra la bătaie,
o să bem vin alb
și o să ard musacaua,
iar tu o să scrii o poezie
despre stângăcia mea
pentru ziua în care
nu o să mai avem ce să ne spunem.

20.

pactul nostru e scris
pe un caiet dictando,
până la articolul 8
(tu pleci, eu schimb yala),
citim literatură americană
și ne uităm la filme,
plănuim concedii,
schimbăm trasee,
stăm cu ochii în tavan
spunându-ne unul altuia
lucruri de nespus.
nu știm unde se termină unul
și începe altul,
pentru că nu ne duce mintea
când avem lucrurile în dublu.
pariem pe noi,
cine renunță primul
e ăla slab.

21.

dragostea noastră e un
alergător de cursă lungă,
la start ne spunem
treburi din cărți,
să fim siguri de continuare.
iubirea mea pentru tine arde macii pe câmpie,
iar tu mă iubești atât de tare
c-o să sune la salvare.
amândoi suntem penibili
când folosim ideile altora.

22.

eu râd ca să nu gândesc,
tu râzi de mutrele mele,
de lustra din tavan,
de piciorul mesei.
sunt atât de mică sub tine
încât nu mă vede nimeni de pe marte.
dacă big brother trăiește,
pe tine te observă primul.

23.

închide ușile mai repede,
apăsă 4, 3, 2, 7, 5, 3,
ascunzătoarea noastră
e un lift
care se oprește
zilnic între etaje.
ne vor atârna picioarele
în lumea de jos
și capetele
în lumea de sus,
și vom crede
că ne dă cineva în leagăn.

24.

cel mai mult îmi place
că ești morocănos la micul dejun.
te uiți la alimente ca la mașini străine
și zici *iac iac* destul de des.
dacă nu ai avea 30 de ani,
aș construi fortărețe
în farfuria ta,
ți-aș pune soldăței în furculiță.
aș inventa povești,
te-aș minți că *Moș Nu vreau*
e ascuns sub masă,
dar mie-mi convine să spui
că pâinea prăjită e pâine moartă.

25.

e atât de cald în după amiaza asta
încât nu mai trec mașinile pe stradă.
metroul s-a oprit și el în subteran
după ce
o galaxie de furnici a blocat magistralele.
e atât de cald în casa noastră
că se topește apa în conducte
și ne ia foc patul.
să nu spui nimic,
ai încălzi aerul cu textele tale
și mi-ar oxida pielea.

26.

singurul lucru bun iarna asta
e că nu mi s-au crăpat călcâiele
și că ți-am trimis scrisoarea aia
în care povestesc
cum am alunecat pe gheață
la intrare în bloc.
corpul meu a fost un măr
câteva secunde
povestite în două pagini
pe care poșta română nu ți le-a adus niciodată.

27.

când te-ntorci din san francisco,
adu-mi o cartelă de metrou
și ciocolată de la duty free,
o să știu că te-ai gândit la mine
și m-ai plimbat prin aeroporturi.
sau treci pe la mine cu mâna în buzunar
și cu ceva pe cap,
mă plictisesc să mănânc singură.

28.

între noi există
5 minute de adevăr –
poți să ieși în stradă,
să bei o cafea,
să vorbești cu femei tinere
și să vii înapoi.
pe masă sunt 3 mere verzi
și două praline.
tu îmi descrii o autostradă care leagă
Berlinul de Leipzig.

29.

ideile noastre stau întinse
pe zimții unei rulment.
din două în două secunde
ideile cad și se ridică,
merg înainte și-napoi.
le știm rotația,
viteza și greutatea.
totul se conservă,
îmi dă bine la numărătoare.
tu alegi bila patru,
vrei să trișezi și
s-o scoți din joc.
bila patru doare,
e singura pentru care ne certăm.
femeile vorbesc prea mult,
am și uitat ce am ales,
memoria oricum e supraevaluată,
bilele se mișcă doar în mintea ta!
eu tac, tu vorbești,
rulmentul se uzează.

30.

am în stomac o fabrică de înghețată,
în gât un saxofon care sună a goarnă,
la glezne câteva role de cașcaval,
sub pleoape albastru în dungi,
iar la încheietura mâinilor
doi șoareci de bibliotecă.
între pupile un acordeon,
în coloană un trunchi de măceș,
pe buze o cheie franceză.
tu strâmbi din nas,
ești sătul de turnul babel
care-mi stă pe limbă
și convins că toate femeile
sunt la fel.

31.

mi-ai zis să mă închin cu limba,
să scuip în sân,
să merg trei pașii înapoi,
să dau cu pietre,
să stau în cap,
să *fugi deochi dintre ochi*,
să mă închin,
să-mi port hainele pe dos,
să nu cumva, să nu cumva.
n-am vrut.

32.

problema noastră sunt
hainele de sub piele,
salopetele de lucrători în construcții
care aveau un plan
cu scările penrose.
problema noastră e necunoscutul
care ne privește
atunci când încălzește ciorba la prânz
sau face curat în weekend.
am împărțit apartamentul în sectoare,
ca să ne simțim liberi,
unul se retrage în a, altul în b.
când se-ntâmplă să ne întâlnim în hol
ne uităm unul la altul
ca la un ceas cu pendulă,
doar că întâlnirea noastră
ticăie ca un clopot,
odată îl tragi tu,
odată eu,
apoi ne sărutăm de noapte bună.

33.

în toamnă,
temerile noastre
s-au așezat față în față,
ca doi jucători de scrimă.
s-au privit în ochi
și s-au împuns,
o dată, de două, de nouă.
nu găseau nici o introducere,
ce să-și spună?
că bla bla bla
și tra la la?
amândoi eram obosiți.

34.

e nebunie curată
să spun că doar ziua asta
e teatru de operațiune,
pentru că toate zilele noaste
sunt la fel.
când te aștept,
veselia mea se transformă
într-o ură ciudată
în care se adună pumni și picioare,
înjurături și ceva indiferență
la sfârșitul imaginii.
de obicei,
sunt o persoană calmă,
iar tu mă iubești cum poţi.
știm amândoi
tabla înmulțirii
și drumul spre casă.
dacă vrei să rămânem lucizi,
mai bine te ridici și umbli.

35.

nu știu nimic din ce nu-mi spui,
pentru că nu sunt ghicitoare.
dacă se stinge lumina
nu cred că mi-a stins-o dumnezeu
dumnezeul meu lungește lucrurile
ca să aibă timp să se convingă
de una, de alta,
dar toate treburile astea cu
ai fost, ai făcut, ai dracu lacu
nu mă ajută cu nimic
azi, când afară plouă
și nu mai am chibrituri în casă.

36.

se făcuse târziu.
mi-ai spus să rămânem
cu lumina stinsă,
să ne așezăm la masă
și să împărțim imperii.

trăgeai de cuvinte
ca o pisică de perdea,
căutai vinovații
scriindu-le inițialele pe foaie.
fața ta în întuneric
părea un desen în creion.
mă întrebai din când în când
de x și de y,
dar n-apucam să răspund.
te întorceai
la inițiale
ca la punctul de tragere –
așteptai.
oricum aș fi dat-o,
doar tu știai continuarea.
monologul meu are valoare juridică, spuneai.

37.

era penibil să-ți spun la final
că nu-mi plac mâinile sau buzele tale,
că sexul cu tine a fost o glumă.
în țeasta mea foșneau idei redundante.
să nu uiți, să nu uiți, îmi spuneam,
la început au fost dumnezeu&co
și-abia apoi a coborât cuvântul.

38.

ar fi fost o iarnă de poveste
dacă n-ar fi existat acea dimineață
în care pământul s-a rotit invers.
am spus atunci pe nepusă masă
că nu te iubesc, nu te-am iubit,
că n-are sens,
că etc și etc.
am fi pozat ca o familie perfectă
tu stând pe scaun, eu pe picioarele tale,
eu stând pe scaun, tu cu mâinile pe umerii mei,
dar în dimineața aceea
am spus că nu-mi plac fotografiile de modă veche,
că nu mai pot și nu mai vreau,
că etc. și etc.

39.

eu nu sunt hotărâtă
ca o piatră de moară:
ia-mă de mână să-mi arăți orașul,
să ne pierdem printre străduțele
pe care le știe toată lumea,
să ne jucăm
de-a ce ar fi fost dacă
sau de-a mama și de-a tata.
nimeni n-o să știe
că ne prefacem.
cântă-mi un cântec la chitară
cu alea trei acorduri pe care le știi,
sărută-mă pe fugă,
șoptește-mi ceva
ce ai citit în ziare
că lucrările la autostrada 4
n-o să se termine anul ăsta,
de exemplu,
sau că o mașină
cu număr de ilfov
a lovit un om
pe trecerea de pietoni.
n-o să ne dăm de gol niciodată,
lumea trebuie să creadă că
dragostea e ca sarea în bucate.

40.

mă arunc pe podea
mă rostogolesc dintr-o parte într-alta a camerei
cum mă dădeam de-a dura când eram copil,
rostesc replicile unui actor de teatru,
joc un rol principal în care nu crezi,
mă prinzi de picioare,
mă tragi de fustă,
ridic mâinile spre genunchii tăi,
te apleci, mă săruți pe frunte,
revino-ți, nu e nevoie regie
ca să rămân.

41.

dragostea noastră a expirat
luna trecută,
ca un flacon de medicament.
hai să mai încercăm o dată,
să începem altfel,
să nu ne luăm în seamă
de la start,
perfuziile durează mai mult.

Definiția 4

sunt 3 teorii care explică lumea
3 teorii logice ca sfânta treime
ca adam și eva și copilul lor mort.
ai întotdeauna două corpuri văzute
și unul lipsă.
3 teorii banale – a-ul, b-ul și nimicul.

42.

nu sunt poet,
am două mâini stângi –
toate lucrurile pe care le ating
se sparg, se rup, se-ncurcă.
am două picioare stângi –
când mă împiedic,
mă sprijin în mâinile stângi.
lucrurile care ies din mâinile noastre
au chipurile noastre.

primesc realitatea
cum o stradă înzăpezită
primește lama plugului,
ideile fug în stânga
și-n dreapta,
iar obsesiile rămân la sol.
vine
ca un tren accelerat,
ca o piatră lovită cu piciorul,
ca un pantof cu tocul rupt.
alteori stă întinsă
ca o câmpie fără stăpân.
am 10 mii de pori
în care intră
ca un vierme,
ca un șurub,
ca o cheie,
ca un tâlhar.
enumerarea e

o realitate ciuntită
la margini.

43.

între rotația pământului
în jurul soarelui și eșec
stau viețile noastre,
niște fructe confiate
uitate în raft.
la capătul patului
tu încă exiști
și mă strângi de picioare
ca o pereche nouă de pantofi.

44.

femeia are un pahar colorat
din care bea vin când nu o vede nimeni,
bărbații nimănui o dezbracă în gând,
iar ea înghite.
bărbatul bea vin în pahar transparent
și gândește femeile altora.
sunt zeci de femei care îl dezbracă
atunci când nu le știe nimeni.
o familie are două pahare
care nu se sparg
prin încercare și eroare,
celelalte pahare se dau repede pe gât.

45.

dacă trenul ăsta ar duce undeva,
dacă ar cânta păsările altfel,
ar merge peștii pe străzi
și familia în patru picioare.
dacă ar exista mai multe ore pentru noapte,
mai puține boli
și mai multe culori.
dacă nu mi-aș pune întrebări,
n-aș fi paranoică,
și n-aș știi să citesc ceasul,
dumnezeu ar fi altul.

46.

memoria e un muzeu interactiv
unde bunica dă în cărți,
iar bunicul hrănește animale.
mama și tata nu trăiesc aici,
ei locuiesc într-un bloc de carton
dintr-un cartier în care biserica
are uși de lemn
și câinii sunt poftiți la masă.
din cauza viscolului,
autoritățile au închis autostrăzile,
ăsta e singurul loc unde
se mai întâmplă ceva.
curatoarea ba râde, ba plânge,
tremură și vorbește ca o moară stricată,
se scuză că muzeul încă există –
e o dovadă de rea voință
să nu se închidă rănile
după ce se văd.

47.

lumea e doar o chestiune de timp,
la un moment dat
butonul n-o să mai meargă,
o să rămână blocat între real și ireal,
între eu și tu,
între o grămadă de oameni
și viețile lor.

48.

viața se întinde între ramele ochelarilor,
de la stânga la dreapta
deciziile se iau cu occipitalul,
de la dreapta la stânga –
la fel.
între brațul unu și brațul doi
sunt arhivate stereotipuri
ca două mii de mailuri în outlook.
închid un ochi,
închid celălalt ochi,
viața e un disco ball,
o urnă de voturi
întoarsă cu fundu-n sus.

49.

undeva e un finish pe care așteptăm să-l fentăm,
când împlinim 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, suta.

50.

dinții pieptenului mușcă ideile
pentru care au murit alții,
la naștere am primit
un nume și mai multe istorii
care nu se dau jos
ca un rând de haine,
dacă aflu cine sunt,
mă întorc în neanderthal
și propovăduiesc viitorul,
dar nu mă-ntreb nimic
atunci când lucrurile sunt clare:
orice naștere e un semnal politic
foarte prost.

51.

când port inel pe deget
sunt un tren într-un depou dezafectat –
aștept de trei zile un mecanic.
dacă port cercei în urechi
sunt o ușă cu două yale –
aștept de patru zile o clanță.
cu geantă, brățări și farduri
sunt o femeie târzie
de o săptămână.
în viața de zi cu zi
sunt un om leneș
care nu așteaptă nimic.

52.

iau pereții camerei cu mine
oriunde m-aș duce,
sunt trei,
stau nemișcați,
albi
ca hainele
împachetate în dulap
și mirosind a lenor.
pe stradă nu se văd,
rămân ascunși sub piele
ca o țestoasă sub carapace,
dar se aud foșnind
încet, încet,
apoi tare, tare,
un cutremur început
la zeci de kilometri înălțime.
atunci știu că am depășit perimetrul,
trebuie să mă întorc
să-i pun la loc.

53.

beau cafea ca să mă simt de vârsta mamei,
toate fetele poartă rochii de mireasă,
fetele sunt sirene
cu flori naturale în păr,
sunt scorpii, victime, nehotărâte,
fericite.
curând o să fie scorpii, victime, nehotărâte,
fericite și mame.
eu port tricouri cu motociclete,
fac glume deocheate,
râd singură.
la birou sunt teleportată
de dimineață până seara –
e bine, experimentez.
nu sunt nici scorpie, nici fericită.
am rămas cu gândul
la Tobias,
un scriitor de mâna a treia
care din *ești cea mai liberă fată din lume*
nu mă scotea.

54.

ceasul biologic e setat
după câteva întrebări esențiale
transmise prin adn.
sângele sunt cărți de tarot
în care lumea vede
că da ori ba.
am întrebat-o pe mama
dacă nici o moleculă nu a sărit
departe de trunchi.
m-a studiat din cap până-n picioare –
nu, nici una,
dar eu nu vreau viața ei,
mirosul și cuvintele ei,
ochelarii sau pielea zbârcită.
dacă adn-ul ar fi o coardă,
aș sări-o în doi timpi și trei mișcări.

55.

diavolul stă cu mine la masă,
înghițim amândoi roșii cu brânză,
măsline și bucăți de omletă,
întindem unt pe pâine prăjită,
bem apă din același pahar.
e calm.
nu-l urăsc,
e singurul care nu m-a părăsit.
se uită la mine ca la un obiect de artă,
îi place să joace teatru și să se dea bătut,
dar îi citesc gândurile când mă uit în oglindă,
știu că e greu de ucis
și că nu pot să-i zic așa și pe dincolo,
scena asta o joacă pe repeat.

56.

tata vorbește despre lume
o dată pe săptămână
ca o slujbă de duminică,
vorbește despre mama
cât e ziua de lungă,
e minutarul ei
potrivit după greenwich,
împarte viața
între greșelile pe care le-a făcut
și cele pe care le vom repeta,
el e istoria
mea și a soră-mii.

57.

vine o vreme când clișeele
îți atârnă pe limbă
ca tablourile într-o galerie,
când te scuturi de libertate
ca un covor de scame
înainte de sărbători.
dimineața ești același,
oprești alarma ceasului
din 10 în 10 minute
până îți dai seama
că o să alergi după autobuz
ca un urmărit prin interpol.
la prânz ești același,
seara același –
un tip căruia nu-i vine să creadă
că albul e alb
și negrul e negru.
în rest,
nimeni nu știe
ce s-a întâmplat
în celelalte momente ale zilei.

Definiția 5

ochii
sunt cât un nanometru de mici,
îl văd printre gene,
își întinde limba spre mine
cât un șarpe de baltă.
îmi spune ceva,
apoi altceva,
benzina asta o să-ți ajungă până la soare,
până la găurile negre
sau până la columna lui traian!
tu fluieră,
învârte-te în cerc,
fă roata –
ești liberă într-un metru 50,
coloana infinitului e departe.